

Latențele ce mor

Intellanima

În fiecare zi,
același ritm impus,
preexistent,
aceleași gări în care nu mai ajunge niciun tren,
când neștiute latențe palpită pretutindeni:
întrebări latente tremură în ochi și pe buze,
cântări latente înoată în ape tulburi,
drumuri latente așteaptă răbdătoare,
ascunse după ceața sau după întunericul privirii.

Cum fiecare fir de nisip ascunde-n el o perlă,
dar nu găsește drumul spre scoică
și zboară în vânt steril,
făcând doar dune,
nisipuri mișcătoare
sau castele de nisip,
așa și viața noastră merge pe-un drum bătătorit,
cu frici, cu mari neliniști
ce cresc în noi și cresc,
fără s-audă, să simtă, să știe
latențele ce mor.

Te-ntrebi
ce sevă să alegi din toate sevele latente?
Spre care răsărit să deschizi ochii
din toate răsăriturile latente?
Ce viață să trăiești din viețile latente
tăcute, răbdătoare,
sau pline de dorința de-a exista sub soare?

Răspunsul e în tine,
în inima care așteaptă cuminte
să-ți crească perla
din firul de nisip rătăcitor ce ești.